

civile virksomheder. Der foreligger tillige spørgsmål om mulighederne for en vis sammenlægning af værkstedstjenesterne inden for forsvaret, og der er behov for en kritisk gennemgang af omfanget af de militær-tekniske virksomheders selvstændige forskningsarbejde.

Af konkrete foreliggende besparelsesforslag til et beløb af en størrelsesorden på 10 mill. kr. kan nævnes bl. a. gennemførelse af en garnisonsordning for søværnets og flyvevåbnets personel uden for København samt en overdragelse af Københavns militærhospital til rigshospitalet, samtidig med at hospitalsbehandling af værnepligtigt personel overtages af det civile hospitalsvæsen. Den militære brødfabrik vil blive nedlagt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til § 1 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til § 2 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952.

I lovbekendtgørelsens § 3 er der bl. a. indeholdt bestemmelser om forsvarsministeriets oprettelse og departementale organisation. Det er ikke anset for fornødent fortsat at lovgive herom. Grunden til, at der er givet bestemmelser herom i lovbekendtgørelsens § 3, må søges i, at forsvarsministeriet blev oprettet ved lovens ikrafttræden den 1. oktober 1950 ved en sammenlægning af krigsministeriet og marineministeriet, men dets organisation adskiller sig ikke principielt fra de øvrige ministeriers.

Til § 3.

Stk. 1 træder i stedet for § 5, stk. 1 og 2, i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952. I modsætning til den hidtidige ordning er det i overensstemmelse med forsvarschefens og værnschefernes indstilling foreslået, at forsvarschefen fritages for ansvaret for værnenes uddannelse og brugbarhed, idet det må anses for mere rationelt, at dette ansvar påhviler værnscheferne. Den hidtidige bestemmelse om, at forsvarschefen udtages blandt de tre værnscbefalingsmænd, må betragtes som en selvfølge og er derfor ikke opretholdt i lovtæksten. I overensstemmelse med, hvad der faktisk er gældende, er det tilføjet, at forsvarschefen har ansvaret for, at de militære sikkerhedsbestemmelser overholdes.

Bestemmelsen i stk. 2 træder i stedet for bestemmelsen i førnævnte lovbekendtgørelsens § 5, stk. 3,

der imidlertid er begrænset til at gælde under krigsforhold. Som forslaget til stk. 2 er formuleret, vil der være mulighed for at overdrage den øverste operative ledelse til forsvarschefen ikke blot under krigstilstand, men også før krigstilstand er indtrådt. Begrundelsen for den nugældende bestemmelse har været ønsket om at kunne etablere en enhedsledelse i en situation, hvor landet eller en del af dette er blevet isoleret fra de øvrige Atlantmagter, og hvor NATOs kommandoorganisation som følge heraf ikke kan virke som forudsat.

Når bestemmelsen nu foreslås ændret, skyldes det især, at NATOs kommandosystem i henhold til de herom vedtagne rigsdagsbeslutninger (rigsdagstidende 1951-52, tillæg C, sp. 323 og 2335) først vil kunne træde i funktion i krigstilfælde, og at der derfor meget vel vil kunne være behov for etablering af en øverste operativ enhedsledelse på nationalt plan i overgangsperioden fra fred til krig til at koordinere de nødvendige foranstaltninger. Bestemmelsen, der altså kun tager sigte på særlige forhold, skal ikke medføre nogen forøgelse af stabe.

Bestemmelsen i stk. 3 træder i stedet for lovbekendtgørelsens § 5, sidste stk.

Stk. 4 svarer til § 7, stk. 1 og 2, i lovbekendtgørelsen. Bestemmelsen om, at chefen for forsvarsstaben er stedfortræder for forsvarschefen, er ny, men i overensstemmelse med praksis.

Til § 4.

Af lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952, § 8, fremgår det, at hæren ledes af chefen for hæren, og tilsvarende sprogbrug er anvendt vedrørende søværnet og flyvevåbnet.

I § 4, stk. 1, i nærværende forslag har man, uden at der derved umiddelbart sker nogen forandring i værnschefernes nuværende beføjelser, søgt nærmere at præcisere deres beføjelser ved at anvende udtrykket „kommando“. Dette begreb anvendes inden for NATO-samarbejdet og defineres som en militær chefs myndighed til og ansvar for inden for et nærmere angivet tjenesteområde i operativ og administrativ henseende at befale alt, hvad der uden at stride imod love og bestemmelser efter hans skøn under de givne omstændigheder bedst vil kunne tjene til at fremme tjenestens tarv og bidrage til løsningen af de ham påhvillende opgaver.

Bestemmelsen i stk. 1, sidste punktum, om, at cheferne for de tre værnstabe er stedfortrædere for de respektive værnschefer, svarer til bestemmelsen i § 52 i lov nr. 276 af 18. juni 1951. Man har ikke anset det for fornødent at opretholde den hidtidige bestemmelse om, at forsvarsministeren kan fravige denne ordning.